

Мегю нихъ за кума клade
Тои Делибаша Марко,
Старосвата Волкашина,
А девери две Гърчина.
Дойде време, дойде кова,
Да си одатъ по невѣста.
Тамо адетъ си имале,
Зет-о назатъ да сѣ врати.
Сѣ вратѣа зетови-те
Во тая гора зелена;
Па ги найде Ангелина
Ангелина Самовила,
Два-та веднашъ ги пошмъркна.
Сонъ сонила Яновица,
Кжд' летаятъ два гѣлаба,
Право кжде негя идатъ.
Не ми биле два гѣлаба,
Току биле два абера,
Погинале два-та зета,
Два-та сина, два аршлана,
Ги поголтна Ангелина
Ангелина Самовила.
Па дойдоха сватови-те
Безъ невѣста, безъ зетови.

Па извикна Яновица:
„О ти нунко, Дели Марко!
Камо ти два кършеника,
Два юнака, мой синови?“
Изговоре Дели Марко:
„О ти, стара Яновице!
Тамо адетъ си имале,
Зетови-те да не идатъ,
Току назатъ да сѣ врататъ;
Ясѣ побарахъ зетови-те,
Да полюбатъ моя рѣка,
Зетови-те не ги найдохъ,
Ги поголтна Ангелина
Ангелина Самовила.“
Па извикна Яновица:
„Волкашине старосвате!
Варемъ ти си имашъ паметъ,
Како пуцашъ зетови-те,
Д' одатъ во гора зелена,
Да ги голтни Ангелина
Ангелина Самовила!“
Какъ Яновица врескала,
Така си она треснала.

180.

Митре и Петре.

Два сѣ браќа дельба поделиле,
На нищо сѣ браќа не скарале,
Сѣ скарале на града Камнена;
Митре велитъ, татко ми аризалъ,
Петре велитъ, татко ми оста'илъ,
Како тебѣ татко, та и менѣ.
И си стана Митре поголеми,
Си го зеде Петре-та брата си,
Си го фърли во темна жндана,
Си го държа за деветъ години.
Богъ ѣ убилъ млада Митреица!